P. III 1815-

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 18 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză / daneză
norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / greacă / ucraineană / polonă / arabă

P. 122741

Nr. IV/14 Editura în Frankfurt/Main 15 Iulie 1943

K/0075

Cuprinsul:

1. Lupta presei europene împotriva minciunii. – 2. Conspiraţia iudaică împotriva Neamului românesc. – 3. Dictatura Jidanilor în presă. – 4. Arhiepiscopul de Canterbury în serviciul iudaismului. – 5. Arhiepiscopul de York aprobă asasinarea femeilor şi a copiilor. – 6. Jidanii în Uniunea Sovietelor.

Lupta presei europene împotriva minciunii

„Uniunea Asociaţiilor naţionale de presă" şi-a ţinut în prima jumătate a lunei Aprilie 1942 în Veneţia primul său congres.

Dr. Dietrich, şeful presei germane, a rezumat în cuvântarea de închidere a acelui congres rezultatele desbaterilor. Cu acel prilej şeful presei germane a arătat că locul în care s'au adunat atunci reprezentanţii presei europene e totodată locul în care s'a manifestat spiritul timpului nostru. Acolo e loc pentru toţi publiciştii care vor să colaboreze la construcţia spirituală a nouii Europe.

In Junie 1943 s'a ţinut în Viena al doilea congres internaţional al presei care a fost în măsură să arate cu date impresionante prestaţiunile presei europene în lupta ei împotriva minciunilor presei duşmane.

Pe lângă ziariştii „Uniunii asociaţiilor naţionale de presă" au mai luat parte la acest congres ca oaspeţi mai multe personalităţi reprezentative ale unor popoare europene şi extra-europene, fapt care i-a dat congresului amploarea unei importante şi cuprinzătoare întruniri internaţionale.

Stabsleiterul Helmut Sündermann, locţiitorul şefului presei germane, a deschis congresul, salutând pe cei prezenţi printre care se aflau ministrul Reichului Alfred Rosenberg şi şeful presei germane Dr. Dietrich. Stabsleiterul Helmut Sündermann a mai citit apoi o adresă a presidiului care cuprindea înainte de toate un elogiu postum al tuturor scriitorilor căzuţi în lupta pentru libertatea Europei. Apoi a luat cuvântul Reichsleiterul Alfred Rosenberg, care a vorbit despre „lupta mondială şi revoluţia mondială a vremurilor noastre" („Der Weltkampf und die Weltrevolution unserer Zeit").

„Lupta şi revoluţia mondială a vremurilor noastre"

Războiul mondial de astăzi – a zis Reichsleiterul Alfred Rosenberg – a devenit o adevărată luptă mondială. Aceasta înseamnă că acest război mondial nu este numai o luptă pentru întâietatea militară, pentru fixarea hotarelor sau apărarea unor interese industriale, ci e lupta dintre cele mai mari coaliţii politice şi militare care stau faţă în faţă într'un antagonism total. Ostilitatea aceasta trece cu mult dincolo de aspectul ei politic, militar şi economic, căci de fapt e vorba de o luptă dintre concepţii de viaţă şi constituţii diamentral opuse. Iată de ce acest război totalitar ne apare ca o luptă pentru viaţa însăşi.

BIBLIOTECA Universitară

Vom înțelege mai bine sensul acestui război, dacă ne vom aminti de evoluția pe care au parcurs-o statele europene din evul mediu și până'n zilele noastre. Astfel, când statul medieval a început să se prăbușească în ruină, s'a ivit o serie de gânditori și politicieni care – sub impresia tiraniei principare din evul mediu – au propagat cu zorzoane stilistice încântătoare principiul egalității popoarelor și a raselor, crezând să poată da, pe baza acestor visuri și dogme abstracte, o nouă structură lumii întregi. Dar evoluția vieții politice de atunci încoace ne-a arătat că aceste visuri au fost exploatate cu dibăcie de conspiratori politici care folosindu-se de epoca tehnică, în care a intrat viața omenirii de atunci încoace, de invenția drumului de fier, a telegrafului ș. a., au făcut ca banul burselor și al băncilor să devină stăpânul și diriguitorul de fapt al destinelor popoarelor.

În fruntea acestei coaliții dușmane – a continuat Reichsleiterul Rosenberg – stau și astăzi Statele Unite ale Americei și Uniunea Sovietelor. Fiecare european e dator să-și dea seama ce reprezintă aceste puteri în constelația politică de azi.

Reichsleiterul Alfred Rosenberg s'a ocupat apoi cu Statele Unite ale Americei care sunt doar o creațiune de origine europeană. Fapt este că mulțimii coloniștilor și pionierilor i-a urmat prea curând gloata aventurierilor, a speculanților și, la finea secolului trecut, a borfașilor din speluncile tuturor metropolelor și a **jidanilor din Polonia și Rusia.**

Conspiratorii internaționali s'au folosit încă în primul război mondial de ideile iluzioniștilor secolului al optsprezecelea **pentru a destăinui o revoluție mondială cu scopul de a întemeia republica mondială. Iar în totul acestui război ne-au venit din New York aceleași pretenții de întemeiere a unei guvernări mondiale, de centralizare a întregului capital în mâna iudeo-americană, de înființare a unei singure valute cu circulație mondială și sub protecția directă a Americei.**

Aceasta nu înseamnă altceva decât pretenția de a institui cea mai brutală dictatură a speculanților internaționale de bursă asupra muncii cinstite a tuturor popoarelor și asupra destinelor tuturor națiunilor europene, cât și asupra culturii Asiei orientale.

Toți europenii conștienți își dau seama de urmările acestei politici.

Alianța dintre democrația mondială, bolșevismul mondial și iudaismul mondial, alianță pe care mulți o detestă și n'ar fi voit să se înfăptuiască, a devenit astăzi o realitate politică și o primejdie militară.

Azi de zile au fost Statele Unite reprezentate la Moscova prin jidanul Steinhardt. Pe de altă parte și interesele Moscovei bolșevice au fost reprezentate în Washington de către jidanul Litvinoff-Finkelstein, în ființa căruia se unea în mod simbolic bolșevismul și conspirația jidovească cu spiritul speculanților de bursă. Faptul că și în Londra Uniunea Sovietelor e reprezentată astăzi tot de un jidan - Maisky - constituie doar o completare și confirmare a acestei constatări.

Firește că numeroși americani privesc cu adâncă cutremurare la această descompunere progresivă a republicei lor. Bărbați ca Lindbergh și Stoddart au arătat timp de ani de zile primejdia prăbușirii în barbarie a Americei. Dar bărbați ca aceștia n'ar mai fi în stare să oprească astăzi dezastrul. Numai respingerea victorioasă a acestei agresiuni concentrice săvârșite de Statele Unite, Uniunea Sovietelor și Anglia e în măsură să salveze Europa și cultura omenirii întregi.

Cât despre trădarea Europei de către Anglia, Reichsleiterul Rosenberg a declarat că e un fapt rușinos că un stat care a contribuit în trecut atât de mult la cultura și gloria Europei, s'a hotărît să comită în cele mai grele clipe prin care trece continentul acesta un act de gravă trădare a intereselor de viață ale Europei. E departe de noi intenția de a voi să supunem unei judecăți critice politica Marei Britanii.

Ținem doar să relevăm faptul că într'un timp în care Germania s'a apărat de primejdia bolșevismului și s'a curățit de lepra bolșevică, Marea Britanie de sub conducerea jidovească de astăzi a înțeles să ia o atitudine tot mai dușmănoasă și a decăzut acum atât de mult încât politicienii săi desvălesc monumente pentru criminali bolșevismului, iar episcopii săi se roagă în bisericile lor pentru biruința bolșevismului.

Reichsleiterul Alfred Rosenberg a vorbit apoi și despre metodele britanice de luptă și a accentuat că dușmanii de azi ai Europei, care stau sub conducerea jidovească, sunt cu totul lipsiți de acel spirit cavaleresc care a caracterizat până și cele mai crunte războaie ale trecutului.

Se pare că acest spirit a dispărut astăzi cu totul. **Murdăriile presei iudaice, injuriile debitate la adresa conducătorilor statelor noastre, toate acestea și-au atins culmea în atacurile infernale pe care aviația britanică le execută din ordinul capitalismului iudeo-american și cu care se străduește să prefacă în cenușă cele mai prețioase monumente ale geniului uman.**

Un singur drum

În fața acestei situații, noțiunea Europei capătă în inimile noastre o semnificație deosebită. Căci pe când toate celelalte războaie care s'au purtat pe continentul european pot fi oarecum asemuite, cu toată asprimea lor, cu niște certuri familiare, acest război al dușmanilor noștri e de fapt o luptă care amenință temeliile înseși ale tuturor popoarelor europene.

Europa nu mai e azi pentru noi țara principilor hărțăgoși, ci o adâncă trăire a ființei sale, așa cum se exprimă aceasta în sufletul popoarelor sale și a personalităților lor. Europa e pentru noi realitatea cea mai palpabilă a vieții noastre, e solidaritatea tuturor acelor bărbați care luptă cu tărie pe câmpurile de bătae și cu armele spiritului împotriva forțelor distructive ale gangsterilor americani și ale GPU-lui bolșevic. Totul ce a contribuit până acum la înălțarea popoarelor e amenințat azi să se năruie pentru totdeauna.

În lupta aceasta pentru Europa, în care ne găsim cu toții, nu sunt două sau trei drumuri de urmat, ci doar unul singur și acela e drumul luptei și al biruinței, e conștiința clară că această luptă mondială va hotărî pentru totdeauna soarta Europei, e voința nestrămutată de a nu voi să trăim într'un continent în care toate valorile spirituale vor fi călcate în picioare și pângărite.

Numai biruința acestei Europe va face să mai răsară odată soarele pentru ea, căci de altminterea o adâncă noapte o va învălui pentru totdeauna. În fața unei asemenea perspective nu poate exista decât hotărârea fermă de a purta lupta până în sfârșit, de a cobori această hotărâre în sute de milioane de inimi pentru a le întări și mai mult și pentru a pune astfel, în totul celui mai mare război pe care l-a cunoscut vreodată lumea, bazele viitoarei renașteri europene.

Contribuția presei inamice la declanșarea războiului

Profesorul Kurth, directorul Institutului pentru știința ziaristicei dela Universitatea din Viena, a prezentat Congresului o lucrare colectivă a colaboratorilor acestui institut, care cuprinde un numeros și foarte important material documentar privitor la contribuția presei iudeo-anglo-americane la declanșarea războiului. Această lucrare colectivă și-a aflat o fericită completare într'o serie întreagă de alte lucrări de specialitate. Astfel redactorul Gerhard Habermacher (Berlin) a prezentat într'o lucrare nouă dovezi asupra vinei pe care o poartă presa dușmană la izbucnirea acestui război, iar Reichsamtsleiterul Wredein a prezentat și el o lucrare detaliată asupra neadevărurilor debitate de agenția iudeo-britanică Reuter în timpul campaniei din Vest 1939/40 asupra iudaizării presei Statelor Unite și a intereselor capitaliste care stau la baza acelei prese.

Dr. Urban (Praga) care a cercetat cu de-a-mănuntul acele ministerului de externe din Praga, a dovedit că ziariști bine cunoscuți prin agitația lor de război - cu deosebire cei din Franța și Anglia - au primit timp de ani de zile cecuri lunare din partea guvernului Beneș. Acești ziariști au jucat așadară în trecut și joacă și astăzi rolul unor elemente oarbe, cumpărate cu bani și stând în slujba iudaismului și a francmasoneriei.

Acest al doilea congres internațional al Uniunii asociațiilor naționale ale ziariștilor s'a caracterizat în primul rând prin perfecta unitate de vederi în ce privește problemele privitoare la concepția despre viață și ca o consecință a acesteia prin hotărârea nestrămutată de a continua lupta cu toată tăria împotriva forțelor destructive de sub conducerea iudaismului mondial care amenință viața tuturor popoarelor europene. Astfel, fie că e vorba de reprezentantul Elveției, care a arătat într'o expunere impresionantă că stăt bolșevismul cât și americanismul iudaic constitue o gravă amenințare a Europei, fie că e vorba de asociația ziariștilor din Barcelona, care a atras atenția asupra groaznicelor masacre făptuite de iudeo-bolșevici, fie că e vorba de celebrul poet norvegian Knut Hamsun, a cărui cuvântare a constituit o emoționantă mărturisire a încrederii sale în viitorul Europei și'n Führerul Marelui Reich, cât și o gravă condamnare a politicei britanice inspirate de iudaism – **toate declarațiile delegaților celor 21 de țări care au participat la acest congres, constitue o unanimă și emoționantă profesiune de credință în destinul Europei și în același timp o totală demascare și hotărîtă respingere a tuturor mașinațiunilor iudeo-bolșevice și iudeo-plutocrate.**

Astfel cuvântările reprezentanților țărilor beligerante din Europa, cât și cele ale celor care nu participă la acest război, au culminat toate în acuzarea iudaismului mondial care, pentru a-și realiza planurile de război, a știut să-și aservească în întregime țări ca Anglia, Statele Unite și Uniunea Sovietelor a căror politică o dirijează potrivit cu interesele sale.

Din partea delegației ungare a luat cuvântul Deut Milotay, redactorul principal al ziarului „Uj Magyarság", care a ținut să accentueze faptul că **bolșevismul nu e decât expresia directă a anarhiei iudaice și a revoluției mondiale dorită și organizată de iudaism.**

Dr. Rostvan Tonningen din Olanda a arătat că popoarele europene devin tot mai conștiente de primejdia jidovească și că această conștiință e pe cale de a se adânci tot mai mult. Fiind un bun cunoscător al vieții economice din diferite regiuni europene, reprezentantul Olandei a fost în măsură să prezinte Congresului o imagine cât se poate de intuitivă a mașinațiunilor parazitare ale iudeilor. Calitatea sa de comisar al Ligii Națiunilor pe lângă guvernul Austriei de odinioară i-a permis să cunoască precis și'n amănunte activitatea destructivă a iudaismului și a plutocrației de sub comanda acestuia. Dr. Rostvan Tonningen a afirmat textual:

„Ori încotro ne îndreptăm privirile, pretutindeni vedeam jidani care mușcau din cadavrul Europei. Aceiași jidani care au provocat în anul 1924 criza catastrofală la bursa din Viena, au determinat și speculat în 1926 în Paris căderea francului, iar în 1931 pfundul englez. I-am urmărit la băncile particulare și la cele de emisiune din Paris, Londra și Amsterdam. Când s'a prăbușit sistemul bancar de sub conducerea jidovească din Europa centrală, atunci a ieșit la lumina zilei corupția de nedescris care a determinat această prăbușire; iar când mi-am dat seama și de tăbăria organizată pe care au comis-o jidanii vienezi față de poporul băștinaș care i-a găzduit, atunci m'a cuprins groaza și desgustul."

Dr. Rostvan Tonningen a vorbit și despre experiențele sale din Geneva unde a putut să observe strânsa colaborare dintre marea finanță anglo-americană și bancherii sovietici.

„Încă de pe atunci se putea întrezări alianța de război care avea să se încheie în Anglia și Statele

Acest război mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei

Unite între bolşevism şi plutocraţie. Jidanii de pe lângă Liga Naţiunilor, cum a fost înainte de toate şeful secţiei economice, Jidanul Sir Arthur Salter, bătătoreau. calea Londrei pentru a pregăti noul război.“

Aceleaşi constatări a putut să le facă van Tonningen şi'n Olanda, după întoarcerea sa în patrie. Căci:

„In lupta din Olanda, m'am lovit de aceiaşi financiari jidani, prezenţa cărora am descoperit-o mai întâi în Paris, Londra şi Amsterdam. Ei erau prietenii cei mai buni ai şefului băncii de emisiune olandeză. Aceşti jidani au finanţat din Amsterdam revoluţia roşie din Spania şi tot ei au fost aceia care au finanţat şi cu bani olandezi înarmarea Franţei lui Léon Blum.“

Van Tonningen şi-a terminat cuvântarea cu următoarele cuvinte: **„Să fim uniţi, credincioşi şi viteji până la dobândirea victoriei finale, căci de această biruinţă depinde cultura lumii întregi, depinde totul ce ne e scump şi sfânt pe acest pământ.“**

Misiunea ziariştilor

Acest al doilea congres internaţional al ziariştilor s'a încheiat cu discursul politic al Drului Dietrich, şeful presei germane, care a ţinut să atragă atenţia ziariştilor adunaţi cu acel prilej asupra misiunii pe care o au în aceste vremuri de a lupta cu toată stăruinţa pentru triumful adevărului. Drul Dietrich a mai insistat şi asupra ţelurilor de război ale duşmanilor Europei a căror alianţă plutocrato-bolşevică nu urmăreşte decât distrugerea tuturor valorilor.

După ce a zugrăvit în culori impresionante opera de cultură a Europei, Drul Dietrich a declarat textual:

„Cei care au aţâţat acest război, au deslănţuit forţele întunericului şi ale distrugerii pentru a stinge această lume a luminii a cărei strălucire ei n'o pot suporta, şi pentru a da în seama barbarilor nemuritoarele ei opere.

Roosevelt a întrebat odată cum să se numească acest război. Acest război nu se poate numi altfel decât:

„Războiul Jidanilor!“

Jidovii, neproductivi prin firea lor, au pus în mişcare hoardele barbare ale Orientului, gloatele primitive ale Occidentului şi cele ale mişcării roşii pentru a acoperi cu foc şi pară viaţa culturală a Europei. Acestei tentative cu adevărat îngrozitoare i s'au aruncat în cale soldaţii naţiunilor noastre.“

In continuare şeful presei germane a arătat că ziaristica reprezintă de fapt conştiinţa revoluţiei europene care se găseşte într'o luptă permanentă cu forţele distrugerii şi ale regresului. Despre aceste forţe ale întunericului Drul Dietrich s'a exprimat în felul următor:

„Idecа comunistă însăşi a izvorît din creerul unui Jidan care a formulat-o în Anglia capitalistă şi care a aflat apoi o aplicare atât de groaznică în „Paradisul Sovietic.“ Una dintre cele mai teribile acuzaţii ale istoriei care planează asupra Jidovilor, e de a fi scornit marxismul iudaic şi de a fi întors cu o sută de ani înapoi progresul social al muncitorimii.“

Drul Dietrich a vorbit apoi despre schimbările care s'au petrecut în Europa şi despre adevărata securitate de care se bucură acum micile naţiuni în cadrul continentului european care le oferă posibilitatea de a se împărtăşi deopotrivă din bunurile pământului. Soldaţii naţiunilor europene luptă de fapt, a spus în continuare Drul Dietrich – pentru cele mai înalte idealuri sociale şi cele mai înalte valori morale ale omenirii. Căci:

„Dacă atâţia muncitori nu-şi dau seama nici până azi de aceasta şi mai ţin încă şi astăzi la idei care nu pot să le aducă decât o totală prăbuşire în sclavie, dacă atâţia muncitori se mai găsesc şi astăzi într'o stare de inconştientă euforie intelectuală pe care au produs-o şi nutrit-o Jidanii prin otrăvirea opiniei publice, prin presa şi emisiunile radiofonice ale duşmanilor noştri, atunci marea misiune a ziaristicei noastre revoluţionare e de a deschide şi adevărului o cale în lumea aceasta.“

„O deplină claritate a privirii, o desăvârşită puritate a caracterului, o judecată dreaptă şi o dârzenie neîndurată faţă de crimă ne vor ajuta să ne îndeplinim cum se cuvine această misiune.“

„Şi'n viaţa unui ziarist sunt clipe, în care soarta îi permite să intervie în mersul istoriei. Aceste clipe sunt rare. Dacă le lăsăm să treacă fără nici un folos, atunci ele nu se mai întorc niciodată. Lucrurile acestea le-am spus şi acum trei ani în faţa ziariştilor străini din Berlin, 10 minute înainte de memorobila şedinţă a Reichstagului care s'a ţinut după terminarea campaniei împotriva Poloniei şi'n care Führerul a adresat propunerea sa de pace Puterilor occidentale. Acestor domni printre care se găseau şi mulţi americani, le-am spus atunci următoarele:

„In această clipă aveţi în mână destinul a milioane de oameni. Scrieţi, uniţi-vă glasurile împotriva izbucnirii inutile a unui al doilea război mondial de care Führerul vrea să cruţe omenirea.“

„Dar aceşti domni n'au dat publicităţii acest apel la conştiinţă, care ar fi putut să contribue la păstrarea păcii. Se vede că n'au putut-o face, pentru că n'au voit-o şefii lor, instigatorii internaţionali ai tuturor războaielor.“

„Şi astfel soarta şi-a urmat cursul... Astăzi stăm în mijlocul acestui foc mondial care nu se poate sfârşi decât cu biruinţa sau nimicirea Europei şi a întregii culturi umane.“

Şeful presei germane şi-a încheiat impresionanta cuvântare cu un apel adresat tuturor ziariştilor, de a fi în aceste vremuri în care se hotărăşte soarta omenirii, făclierii adevărului, ai dreptului şi ai libertăţii. Preşedintele congresului, Stabsleiterul Sündermann, a rezumat în mod elogios lucrările cuprinzătoare ale acestui memorabil congres la care au luat parte mai bine de 400 de ziarişti, reprezentând 21 de naţiuni şi le-a opus celor 4 „libertăţi“ ale lui Roosevelt – care s'au dovedit a fi o odioasă farsă – adevăratele temeiuri ale eliberării mondiale.

„Eliberarea popoarelor din sclăvia iudaismului mondial – aceasta constitue primul postulat care rezultă cu necesitate din concluziile acestui congres.

Eliberarea lumii de ameninţarea permanentă a bolşevismului asasin – aceasta e a două libertate pentru care luptăm cu curajul aceluia care-şi dă seama că'n această luptă se hotărăşte soarta tuturor bunurilor omenirii. Eliberarea omenirii muncitoare de exploatarea capitalistă – aceasta e a treia libertate pentru care luptăm şi care trebuie să asigure o normală desvoltare a tuturor celor capabili.

In fine eliberarea lumii de imperialismul anglo-american e şi ea una dintre cele mai de seamă condiţii capabile să asigure paşnica convieţuire a popoarelor.“

Aceste postulate sunt rezultatele la care au ajuns desbaterile Congresului, dar fireşte că ele nu constitue o inovaţie a acelui congres, căci pentru idealurile acestea soldaţii noştri luptă şi mor de ani de zile în această încleştare mondială pe care au deslănţuit-o iudaismul mondial şi sateliţii săi împotriva forţelor creatoare ale continentului european.

Acest congres a arătat aşadară spiritul care animă continentul european şi concepţiile care stau la baza luptei sale. In acelaşi timp Congresul a fost în măsură să dovedească pe baza unui vast material documentar că vina deslănţuirii acestui război cade în întregime asupra iudaismului şi a presei controlate de el.

In cuvântarea ţinută la 8 Septemvrie 1938 la congresul mişcării naţionalsocialiste, şeful presei germane, Drul Dietrich, a atras atenţia încă depe atunci asupra groaznicelor primejdii pe care le prezintă pentru pacea lumii agitaţia presei internaţionale şi falşificarea ştirilor. Drul Dietrich a vorbit cu acel prilej despre ciuma mondială a „minciunii ziaristice“ în care a văzut depe atunci una dintre cele mai mari primejdii ale timpului de azi.

Dar totul a fost zădarnic. Iudaismul tindea cu toate puterile sale să deslănţue un nou război mondial şi-şi aservise în acest scop presa statelor în care a izbutit să se încuibe. Actualul premier britanic Churchill – o unealtă a iudaismului – poate să-şi asume trista glorie de a fi unul dintre cei mai bine plătiţi instigatori de război din toate timpurile, căci e bine să se ştie că pentru articolele sale pline de ură pe care le-a publicat în presa engleză şi a celorlalte state, Churchill a fost răsplătit cu sume enorme din partea iudaismului. Alături de ceilalţi ziarişti jidani care au dus în Anglia campania de aţâţare la război îl citâm şi pe jidanul Low care prin caricaturile publicate şi-a permis să împroaşte cu noroiu în bărbaţi de stat străini şi'n măsuri de politică internă ale statelor străine – cu scopul vădit de a face imposibilă orice înţelegere între popoare şi de a pregăti astfel atmosfera pentru războiul râvnit de iudaism. In Franţa şi-a luat acest rol pe lângă madame Tabouis şi ziaristul de Kerillis, Jidanii Léon Blum, Mandel-Rothschild, Pertinax-Grünbaum şi alţii. Aceştia au deslănţuit o adevărată ofensivă de aţâţare la războiu pentru a câştiga poporul francez pentru planurile lor. Jidani au fost şi ziariştii din Uniunea Sovietelor care au îndeplinit acelaşi rol în presa bolşevică. In fruntea lor se afla Abraham Losowski şi Ilja Ehrenburg. Şi'n Statele Unite tot jidani au fost aceia care sub guvernarea lui Roosevelt au isbutit să otrăvească opinia publică cu fel de fel de veşti false şi cu o nemaipomenită agitaţie împotriva celor ce se încumetau să apere interesele de viaţă ale Europei.

Acest război n'a făcut decât să agraveze această stare de lucruri în tabăra duşmanilor Europei şi e cât se poate de semnificativ că acum câteva săptămâni asociaţia ziariştilor străini din Londra l-a ales pe Jidanul Rothstein, reprezentantul agenţiei sovietice Tass, în funcţia de preşedinte. Nu mai e un secret pentru nimeni că această alegere s'a făcut la dorinţa ambasadorului sovietic Maisky şi că guvernul britanic a sprijinit şi el la rândul său dorinţa lui Maisky. Fireşte că în calitatea sa de preşedinte al asociaţiei ziariştilor străini din capitala britanică, Rothstein are cea mai potrivită ocazie de a-şi spori propaganda bolşevică în cercurile ziariştilor.

Deosebirea dintre presa Europei şi cea a duşmanilor ei iudeo-bolşevico-capitalişti se conturează aici cât se poate de clar: presa Europei reprezintă ideile de drept şi de ordine, pe când presa cealaltă nu e decât o organizaţie de sporire a agitaţiei şi de iscodire a tuturor minciunilor imaginabile. Numeroşi ziarişti europeni stau în acest război în primile linii şi luptă cu arma în mână împotriva duşmanului comun iudeo-plutocrato-bolşevic.

Această atitudine a lor constitue cea mai bună dovadă că'n această luptă pentru înaltele idealuri ale umanităţii ei sunt oricând gata să schimbe armele spirituale cu cele ale oţelului şi dacă e nevoie să-şi dea şi viaţa.

Pe când presa duşmană Europei stă sub conducerea iudaismului. Jidani şi ziarişti lipsiţi de conştiinţă şi plătiţi cu bani jidoveşti încearcă departe de front să întreţie o atmosferă de minciună şi calomnie şi să ajute astfel la biruinţa bolşevismului iudaic, prima treaptă a instaurării dominaţiei mondiale jidoveşti. Aceste creaturi miserabile n'au de fapt nici o convingere politică şi sunt lipsite pe lângă aceasta de orice urmă de onoare. Sunt indivizi pe care-i cumperi cu bani şi care pentru banii ce-i primesc sunt în stare să scrie mâne contrariul celor scrise azi.

Aşa se alege şi aici neghina de grâu.

Ziariştii europeni socot că misiunea lor e de a informa popoarele în mod cinstit şi obiectiv, activitatea lor are aşadară un caracter constructiv. Pe când presa duşmană de sub dictatura iudaică reprezintă un punct de vedere destructiv şi deci nu se va putea menţine timp prea îndelungat. Căci nu ne îndoim câtuşi de puţin că va veni ea vremea când adevărul pentru apărarea căruia s'a întrunit şi acest congres al ziariştilor europeni, va triumfa definitiv până şi'n ţările dominate astăzi de iudaism.

(Serviciul Mondial)

Jidanul Bernard Lecache a scris în numărul din 19 Noemvrie 1938 al ziarului „Le Droit de Vivre“ următoarele:

„E treaba noastră de a organiza blocada morală şi culturală a Germaniei şi de a-i boicota pe căi... E treaba noastră de a declara un război fără îndurare inamicului public nr. 1.“

Conspiraţia iudaică împotriva Neamului românesc

Un raport „strict confidenţial"

„Sunt în România mari întreprinderi industriale, mari magazine de comerţ, conduse exclusiv sau aproape numai de Israeliţi, având un capital 100% israelit – şi cu toate acestea directorii israeliţi ai acestor întreprinderi sunt obligaţi să concedieze funcţionarii iudei şi să angajeze tineri români . . ."

Din raportul „strict confidenţial" înaintat către Comitetul Delegaţiilor Jidoveşti.

Buletinul acesta care caută să desvălue toate uneltirile iudaismului mondial împotriva vieţii popoarelor neiudaice, a arătat în numărul său din 1 Aprilie 1943 şi cu deosebire în cel din 1 Iulie 1943 că Jidovii trăitori pe pământul românesc au încercat în toate timpurile să obţină prin diferite intervenţii internaţionale drepturi tot mai mari în Ţara românească, iar în epocile de mare criză politică sau economică nu s'au dat în lături de a complota direct cu duşmanii Neamului românesc pentru a dărâma hotarele şi a distruge o ţară care i-a găzduit şi ospătat timp de atâtea decenii cu prea multă dărnicie şi omenie.

Astăzi suntem în situaţia de a da în vileag două documente deosebit de importante care sunt în măsură să întărească şi să întregească cu noui date concluziile la care am ajuns în articolele precedente.

E vorba mai întâi de un raport „strict confidenţial" care a fost înaintat în vara anului 1934 de către o asociaţie jidovească din România către Comitetul Delegaţiilor Jidoveşti („Comité des Délégations Juives") cu sediul în Paris 16em, 83 Av. de la Grand Armée, care a jucat un rol deosebit de important la conferinţa de pace dela Versailles prin influenţa hotărîtoare pe care a exercitat-o la elaborarea faimoasei clause a minorităţilor. Acest raport e intitulat „La situation des Juifs en Roumanie" şi cuprinde pe cinci pagini bătute la maşină o plângere împotriva autorităţilor româneşti de atunci care sunt acuzate de a fi luat o atitudine cu mult prea îngăduitoare faţă de mişcarea naţionalistă şi antiiudaică a tineretului român şi de a fi păşit la măsuri restrictive faţă de elementul jidovesc din ţară.

Astfel autorii acestui raport confidenţial îşi exprimă mai întâi desiluzia profundă că guvernul Tătărescu care îşi inaugurase guvernarea la începutul anului 1934, n'a luat măsuri destul de aspre şi serioase împotriva tineretului român care a îndrăznit să organizeze numeroase tabere de muncă la ţară, ba până şi'n nemijlocita apropiere a Bucureştilor, şi să editeze ziare de mare tiraj în care i se îngăduie să-şi exprime convingerile antiiudaice. Autorii dau apoi şi o listă a ziarelor antiiudaice. Reproducem aici această listă, întocmai cum o aflăm în menţionatul raport: „Porunca Vremii, Dreapta, Cuvântul studenţesc, Ţara noastră, Vestul, Curentul, etc. etc."

„Aceste ziare – afirmă autorii textual – se ocupă regulat cu problema jidovească pe care o tratează cu violenţă şi brutalitate, iar cenzura se arată destul de indulgentă faţă de aceste jurnale antisemite." Autorii remarcă apoi atitudinea antisemită a oficiosului Ligii profesorului A. C. Cuza „Apărarea Naţională" şi se plâng împotriva „plebiscitului românesc" organizat de ziarul Curentul, în care nu văd decât un mijloc de aţâţare a populaţiei româneşti împotriva Iudeilor. Dar plângerea lor principală se îndreaptă împotriva măsurilor luate de guvernul Tătărescu pentru protejarea elemenului românese. Astfel în primul rând autorii acestui raport „strict confidenţial" se plâng de faptul că în primele săptămâni după preluarea puterii guvernul Tătărescu a şi luat dispoziţiunea ca fiecare funcţionar să-şi declare originea etnică, luând în acelaşi timp măsuri de îndepărtare din slujbă a funcţionarilor jidani.

Dar durerea autorilor raportului confidenţial nu are margini când amintesc de măsurile luate cu privire la naţionalizarea aparatului administrativ al întreprinderilor particulare. **„Iată un domeniu** – afirmă textual autorii – **în care Iudeii ocupau într'adevăr un loc foarte important"** (1). Şi apoi în continuare: **„Sunt în România mari întreprinderi industrale, mari magazine de comerţ, conduse exclusiv sau aproape numai de Israeliţi, având un capital de 100% israelit - şi cu toate acestea directorii israeliţi ai acestor întreprinderi sunt obligaţi să concedieze funcţionarii israeliţi şi să angajeze tineri români . . .** In genere orice loc vacant e ocupat acum numai de neiudei" – afirmă cu revoltă autorii faimosului raport.

Cea de a treia plângere a lor se îndreaptă împotriva măsurilor luate ca Jidanii bacalaureaţi să nu mai fie primiţi în şcolile ofiţerilor de rezervă, fiind astfel obligaţi să-şi facă stagiul la regiment ca soldaţi de rând. La fel de grav li se pare şi faptul că studenţii jidani absolvenţi ai facultăţii de medicină nu mai pot deveni medici-ofiţeri în armata de rezervă a ţării.

„Un alt aspect foarte grav al chestiunii – continuă textual Jidovii – este problema şcolară a populaţiei iudaice din România . . . Ministrul instrucţiunei publice Angelescu continuă cu brutalitate opera de distrugere a învăţământului jidovesc . . ." Autorii remarcă taxele mari cu care sunt impuşi elevii jidani şi se plâng că tinerii jidani din toate categoriile de şcoli nu sunt simptizaţi şi ocrotiţi de Corpul Didactic şi nici de colegii lor români, fapt care le îngreuie foarte mult instrucţia. In fine ei se mai ridică împotriva proectului de lege al ministrului instrucţiunii publice privitor la desfiinţarea facultăţilor de farmacie din Iaşi şi Cluj, în care văd o nouă măsură îndreptată împotriva intereselor de viaţă a populaţiei jidoveşti din România.

Autorii îşi încheie raportul confidenţial cu critica imixtiunii organelor guvernamentale în constituirea consiliilor comunităţilor jidoveşti din România.

Am redat întocmai părţile esenţiale din cuprinsul acestui raport „strict confidenţial" pe care asociaţia jidovească din România a adresat-o Comitetului Delegaţilor Jidoveşti din Paris în anul 1934. E de prisos să-l comentăm în dataliu. Ajunge să constatăm la sfârşitul acestui articol doar faptul că până şi timidele şi cu desăvârşire insuficientele măsuri pe care un guvern liberal s'a văzut constrâns să le ia pentru protejarea anemică şi parţială a elementului românesc în întreprinderile industriale ale ţării – pe atunci atât de înstrăinate – şi încercări de o atât de slabă eficacitate de a apăra învăţământul românesc au

(1) Sublinierile sunt ale redacţiei.

izbutit să stârnească o atât de mare îngrijorare în cercurile jidoveşti din ţară, încât acestea au socotit de bine să şi alarmeze una din centralele lor internaţionale de peste hotare. De esenţă curat jidovească e însă tupeul de a se ridica împotriva încercărilor de naţionalizare a aparatului administrativ din întreprinderile industriale şi comerciale care – după cum o constată înşişi autorii raportului – erau în mare parte 100% jidoveşti!

Şi totuşi trebue să recunoaştem că un lucru l-au văzut bine Jidovii care au alcătuit acest raport confidenţial. Ei au văzut bine primejdia care o prezinţa pentru ei taberile de muncă ale tineretului român, în care renăşteau virtuţile străbune ale neamului dacoroman şi se zămislea noul suflet al ţării. Dar de ce s'au temut n'au scăpat şi nu vor scăpa nici de acum încolo aceia care nu s'au mulţumit cu poziţiile în multe privinţi dominante pe care izbutiseră să le ocupe în viaţa poporului român, ci, complotând cu organizaţiile lor de peste hotare, au încercat să se înstăpânească definitiv în trupul ţării româneşti şi să-şi impună cu orice preţ voinţa faţă de un popor care i-a găzduit atâta timp cu omenia şi toleranţa sa legendară.

Ne oprim deocamdată aici. Cuprinsul celui de al doilea document îl vom reda în numărul nostru viitor.

(Serviciul Mondial)

Dictatura Jidanilor în presă

In cele mai multe ţări democrate întreaga presă stă, după cum se ştie, sub influenţa directă sau indirectă a Jidanilor. Jidanii sunt sau proprietarii sau coproprietarii celor mai mari întreprinderi de presă. Jidanii sunt redactorii sau redactorii principali ai diferitelor ziare şi Jidani sunt aceia care exercită o mare influenţă asupra presei. Astfel de pildă ziarul englezesc „Manchester Daily Dispatch" din 6 Februarie 1943 publică o scrisoare a Englezului Rothwell din Stockport în care se ridică împotriva influenţei din ce în ce mai mari a Jidanilor din Anglia şi socoate că a venit timpul să se ia contramăsuri pentru a ţinea în respect pe Jidani. Ziarul „Daily Dispatch" din 20 Februarie 1943 a publicat imediat o replică a Jidanului Goldstone. Acest Jidan care semnează pentru firma „Nortons Radio and Electric", nu contrazice susţinerile lui Rothwells asupra Jidanilor, ci ameninţă că în viitor vor fi retrase dela acest ziar toate anunţurile firmelor jidoveşti sau filojidoveşti. Această măsură va fi luată faţă de toate ziarele care se vor exprima împotriva Jidanilor.

Cum cele mai multe agenţii de presă se află în mâni jidoveşti, cetitorii de ziare din ţările democrate capătă numai acele ştiri care trec prin filtrul jidovesc şi sunt ticluite după măsura intereselor jidoveşti. In acest chip iudaismul a reuşit să împiedice orice transmitere obiectivă de ştiri pentru aceste ţări. Orice ziar şi orice agenţie care se ridică împotriva acestui monopol jidovesc al presei şi încearcă să transmită ştiri adevărate care nu au trecut prin cenzura jidovească, este zdrobită şi nimicită de către coaliţia jidovească.

Jidanii au interes să facă din presa ţărilor democrate un instrument în slujba intereselor lor. Ei sunt aceia care făuresc opinia publică în aceste ţări şi o conduc după cum le place. Prin aceasta ei au realizat de fapt ceea ce cer „Protocoalele înţelepţilor din Sion" cu privire la stăpânirea presei de către Jidani. In protocolul al 12-lea se poate citi între altele:

„O vom împrejmui cu un gard şi vom ţine bine hăţurile . . . Nicio ştire nu va ajunge la ştiinţa opiniei publice fără controlul nostru . . . Cu aceste metode vom stăpâni opinia publică în toate problemele politice care o interesează, prin faptul că vom aţâţa – o sau o vom linişti, o vom convinge sau desorienta prin răspândirea de ştiri, când adevărate, când falşe, prin relatarea de fapte reale sau numai închipuite . . . potrivit cu impresia pe care vor face-o asupra opiniei publice . . ."

In Statele Unite de pildă iudaismul şi-a ajuns pe deplin acest scop. Controlul presei de către Jidani este complet şi un ziar oarecare sau un grup de ziare care nu se adaptează acestei dictaturi jidoveşti de presă, e expus celor mai grele lovituri din partea iudaismului american.

In cartea „Iuda descopere America", apărută în editura germană Horst, Othmar Krainz descrie primele atacuri ale iudaismului asupra presei americane nejidoveşti, iar ca urmare trecerea treptată a acestei prese în stăpânirea jidovească. Asupra soartei grupului de ziare Hearst, odinioară atât de important în ziaristica americană, scrie Krainz la pagina 162 a cărţii sale următoarele:

„Proxima jertfă fu regele ziariştilor americani William Hearst. Deşi nu se poate spune că Hearst ducea o luptă de idei împotriva unuia sau altuia fără ca aceasta să fi însemnat pentru el şi o bună sursă de câştig, trebuie să recunoaştem pe de altă parte că denumirea de „presă de asfalt" (Yellow sheet) pentru presa sa nu se mai potriveşte de multă vreme, deoarece nivelul şi aşa nu prea ridicat al presei sale a fost totuşi întrecut în mediocritate de către concurenţii săi jidani. Desigur că ziarul său de dimineaţă „New York American" era cel mai de seamă ziar al său care dădea informaţii foarte serioase. Şi serviciul său de informaţii, „Universal Service", era socotit în America drept unic din cauza priorităţii acordate politicii externe şi menţionării celor mai mari politicieni din lume, a căror articole originale reuşiseră să introducă un nou stil în presă.

Dar în anul 1934 William Randoph Hearst făcu o mare „greşală". Mai întâi, credincios obiceiului său, plecă să facă o cură în Germania. Apoi, pe când se afla la băile Nauheim, avu o întâlnire cu Reichsleiterul Alfred Rosenberg. Cu toate încercările de sabotaj din parte Jidanilor din serviciul său, el insistă ca convorbirea sa cu Rosenberg să apară pe prima pagină a ziarelor sale. Prin aceasta el stârni o furtună de nedescris în toate foile jidoveşti din America. Apărură placate în mărime naturală prin care se arăta o fotografie a lui Hearst împreună cu Rosenberg. Placatele fură lipite în mii de exemplare în tot New-York-ul, ca „dovadă" că Hearst a devenit un antisemit.

Dar lucrurile nu s'au oprit aici. Câteva săptămâni mai târziu Hearst fu invitat şi primit la Berlin de către Führer-ul şi cancelarul Adolf Hitler. Când în sfârşit un fiu al lui Hearst luă parte la congresul partidului dela Nürnberg, soarta lui Hearst fu pecetluită la New-York. Concurenţii săi jidani susţinură cu rafinată prefăcătorie că ar fi devenit un

„fascist antisemit", un dușman al democrației americane, un tovarăș al lui Hitler, etc.

In aceeași clipă toți clienții săi jidani refuzară serviciul de știri al lui „Universal Service" care mai vegetă timp de doi ani, iar ziarul său „American", cel mai important din New York, fu boicotat în mod sistematic. In întruniri populare Hearst fu atacat foarte violent și defăimat. In 1937 încetă și acest mare ziar. Astăzi concernul Hearst, odinioară unul din cele mai puternice și mai temute din întreaga Uniune, se află în completă lichidare. Aproape o duzină a ziarelor sale de provincie și-au încetat între timp apariția, o consecință a unei mari acțiuni a băncilor jidovești, care au denunțat pur și simplu creditele închise, ceea ce determină pe Hearst să lichideze o mare parte a patrimoniului său.

Prin astfel de metode brutale a reușit iudaismul să aducă sub ordinul său nu numai presa din Statele Unite, ci și din toate țările democrate. El a reușit să domine în mod absolut situația în aceste țări. Astfel, după cum în Statele Unite și'n Anglia nu mai există o politică externă proprie, americană sau englezească, ci numai o politică jidovească, astfel nu mai există acolo decât o presă jidovească sau jidovită. Lucrul acesta se potrivește și presei din toate celelalte țări democrate.

Presa aceasta internațională jidovească bazată pe minciuni a fost aceea care a asmuțat ani dearândul la războiu împotriva Germaniei și s'a făcut prin aceasta vinovată de izbucnirea actualului războiu.

Führerul Adolf Hitler a atras atenția opiniei publice mondiale asupra acestei stări de lucruri. In discursul său din Reichstag dela 20 Februarie 1938 spunea el între altele următoarele:

„Singurul lucru care otrăvește și îngreuiază cultivarea bunelor relații între state este insuportabila agitație de presă care se practică în aceste țări (în țările democrate – Redacția) sub pretextul libertății exprimării părerilor personale . . ."

„E de-a-dreptul revoltător câte afirmații direct **stupide și lipsite de orice urmă de adevăr au fost răspândite numai în decurs de câteva săptămâni asupra Germaniei."**

„Dar această crimă devine o adevărată primejdie **din momentul în care ea tinde să afâțe războiul între popoare . . ."**

„Socot că sistarea ziarelor a căror influență asupra **relațiilor dintre state e mai rea decât efectul bombelor incendiare și a celor purtătoare de otravă, ar fi o faptă mai meritorie decât chiar o convenție internațională prin care s'ar opri bombardarea populației** civile **cu bombe explosive și incendiare."**

Totul a fost înzădar. Iudaismul era prea puternic în statele democrate. Cei ce purtau răspunderea situației n'au îndrăznit să pună capăt campaniei provocatoare a presei jidovești împotriva Puterilor pactului tripartit pe seama cărora a debitat tot felul de minciuni. Astfel s'a produs ceea ce trebuia să se producă. Sămânța urii aruncată de presa jidovească împotriva Puterilor Axei dădu rod. Iudaismul a reușit prin provocarea acestui războiu să comită cea mai mare crimă împotriva popoarelor neiudaice. Dar Puterile pactului tripartit vor purta de grijă ca această crimă a iudaismului să fie ultima. (Serviciul Mondial)

Arhiepiscopul de Canterbury în serviciul Jidanilor

Printre instigatorii de războiu cei mai activi și printre instrumentele cele mai docile ale conspiratorilor jidani se află astăzi, la fel ca în anii 1914–1918, o parte a preoțimii engleze, în frunte cu șeful bisericii anglicane, arhiepiscopul de Canterbury. Actualul arhiepiscop, Dr. Temple, folosește întocmai ca faimosul său înaintaș Dr. Lang în mod alternativ amvonul, radiul, presa sau întrunirile publice, pentru a aâța poporul englez la un războiu din ce în ce mai brutal. Acest neobișnuit prinț al bisericii propovăduește prin urmare ura și consideră ca cea mai de seamă datorie a sa să trezească cele mai inferioare instincte ale poporului englez. Dragostea sa se îndreaptă în primul rând către Jidani pentru care este gata să intervină oricând și să le ia apărarea.

Atitudinea trădătoare a arhiepiscopului de Canterbury a fost discutată la 4 Octombrie 1942 de ziarul „Le Pays Réel" din Bruxelles. Ziarul acesta constată că dr. Temple a ajuns pur și simplu în contrazicere cu marile capitole ale istoriei universale în care sunt trecute nenumăratele crime ale rasei jidovești și lupta bisericii împotriva iudaismului, căci trebuie să se aibă în vedere că toate măsurile antijidovești fără deosebire – dela purtarea stelei jidovești și până la expulzare – au fost luate înainte vreme de biserică sau duse la îndeplinire de către dânsa.

De fapt există în istoria Angliei un capitol în care biserica anglicană a recunoscut în Jidani un dușman al popoarelor și a acționat puternic împotriva lor, căutând să-i alunge din Anglia prin legi aspre, pe când în secolul al XX-lea arhiepiscopii de Canterbury se erijează în apărători ai lor. In anul 1240 de pildă, exploatarea parazitară a poporului englez de către Jidani a avut ca urmare o răscoală a populației londoneze. Pe atunci se alia și biserica din Anglia pentru a ocroti poporul englez de exploatarea jidovească. Era aceeași biserică al cărei șef actual vede în lupta de apărare a popoarelor neiudaice împotriva tendințelor de dominație mondială a Jidanilor o „izbucnire de forțe demonice". In secolul al XIII-lea biserica anglicană cerea introducerea unor semne speciale pentru Jidani, întocmai cum au fost introduse astăzi de către popoarele conștiente ale Europei. In cancelariile bisericii anglicane de pe atunci stăteau încă preoți care luminau într'adevăr poporul și-l sprijinau în lupta împotriva Jidanilor. In afară de aceasta biserica interzicea enoriașilor ei orice contact cu Jidanii. Astăzi sună ca o ironie faptul că Stefan Langton, arhiepiscopul de Canterbury din acel timp, fusese purtătorul de cuvânt al poporului englez în lupta sa împotriva Jidanilor și jidoviților din Anglia. Astfel biserica a fost aceea care s'a opus multă vreme pătrunderii Jidanilor în Anglia și a oprit influența lor.

Mai târziu, în special după reformațiunea engleză din secolul al XVI-lea, iudaismul a reușit să pătrundă treptat în viața de stat și cea economică a Angliei, ba

Arhiepiscopul de Canterbury Dr. William Temple

(Acest portret a apărut în revista engleză „Cavalcade" din 8 Mai 1937)

Acest șef suprem al bisericii anglicane e bine cunoscut prin simpatia sa față de Jidovi și prin agitația care a făcut-o pentru deslănțuirea războiului. El a fost acela care a dispus ca'n bisericile Angliei să se țină servicii divine pentru biruința bolșevismului iudaic asupra Europei. Bisericile Angliei le transformă, după împrejurări, în sinagogi, întrucât le permite Jidovilor să-și ție în ele serviciile religioase. Lansează știri false în Camera Lorzilor și trimite felicitări conferinței iudaice din Bermuda. Propune să se primească toți Jidovii în Anglia și laudă în predicile sale asasinatele perfide ale partizanilor. Amenință cu răzbunarea poporele care au îndrăznit să scuture jugul iudaic. Prietenul său cel mai intim e marele rabin al Londrei Dr. Hertz, maestrul crimelor iudaice. Duce luptă aprigă împotriva cetățenilor englezi care reacționează împotriva cotropirii iudaice. Banii pe care îi adună dela cei mai sărmani fii ai poporului englez, îi folosește pentru finanțarea asociațiilor sale filoiudaice și filobolșevice. Acest arhiepiscop, dragă Doamne creștin, a tipărit într'o editură jidovească o „biblie pentru timp de războiu", cuprinzând imagini de tunuri, care de asalt, bombardiere și aruncătoare de flăcări. Episcopii și preoții săi se dedau și ei la aceeași propagandă filoiudaică și filobolșevică ca și actualul lor șef. Mulți Englezi privesc cu mare îngrijorare la această schimbare la față a bisericii anglicane care se făptuește sub conducerea unui arhiepiscop ca acesta.

a izbutit să se infiltreze până şi'n înalta nobilime engleză, care este astăzi complet iudaizată. Chiar şi conducerea bisericii anglicane se află astăzi din punct de vedere spiritual sub influenţa indaică şi-şi manifestă cu orice ocazie şi făţiş simpatia ei pentru Jidani. Inaintaşul actualului arhiepiscop de Canterbury, Dr. Lang, s'a făcut purtătorul de cuvânt al iudaismului şi a activat în mod constant ca instigator de războiu. Actualul arhiepiscop de Canterbury, dr. Temple, este un instrument şi mai docil al iudaismului de cum fusese înaintaşul său dr. Lang. Inalta poziţie socială a unui astfel de conducător al bisericii îi permite bine înţeles să exercite o mare influenţă asupra credincioşilor săi. Iudaismul internaţional avea prin urmare de ce să fie încântat, când a aflat că dr. Temple a devenit arhiepiscop de Canterbury. Presa din Anglia şi din Statele Unite a consacrat noului arhiepiscop la intrarea sa în funcţie articole foarte elogioase. Propaganda acestui instigator de războiu în haină de preot n'a început odată cu ocuparea funcţiei de arhiepiscop de Canterbury, ci cu ani înainte, când aducea servicii capului bisericii anglicane în calitatea sa de episcop de York şi avea vot şi scaun în curtea supremă. Depe atunci încerca el să şteargă orice deosebiri dintre Jidani şi Nejidani şi sprijinea tendinţele politice şi economice ale Jidanilor în drumul lor spre putere.

Aşa numita „conferinţă a bisericii universale" din anul 1936 dela Oxford nu s'a ocupat atât cu probleme bisericeşti, cât a luat mai ales în discuţie posibilităţile de a stăvili în întreaga lume duşmănia împotriva Jidanilor, care se înteţea din ce în ce mai mult. Impreună cu alţi episcopi şi demnitari bisericeşti dr. Temple iscăli în Noembrie 1936 un mesaj al „Societăţii pentru prietenia dintre Jidani şi Creştini" în care se spunea că antisemitismul este o nenorocire seculară incompatibilă cu învăţăturile religiei şi primejdueşte viaţa religioasă.

Actualul arhiepiscop de Canterbury stătea încă pe când era arhiepiscop de York pe tribuna de onoare alături de marele rabin al Angliei şi vorbea despre „Recunoştinţa lumii faţă de Jidani". Lupta de apărare a popoarelor nejidoveşti împotriva Jidanilor o denumea el într'o „scrisoare deschisă" adresată preşedintelui comunităţii iudaice din Anglia drept o „nebunie infamă". Depe toate amvoanele bisericilor anglicane sună ecoul acestei atitudini. Episcopii sufragani afirmau în predicele lor că: „Antisemitismul înseamnă decadenţă". Din porunca arhiepiscopului de Canterbury biserica din Anglia a devenit într'adevăr o tribună de apărare a iudaismului, în toată puterea cuvântului.

Dr. Temple imploră binecuvântarea lui Dumnezeu în favoarea bolşevicilor şi nu vrea să ştie nimic de groaznicele fapte ca de pildă masacrarea a mii de preoţi de către iudeo-bolşevici. Astfel un om care pretinde că serveşte interesele lui Dumnezeu, a devenit un sclav orb al Jidanilor.

Dr. Temple găseşte mereu alte motive şi prilejuri pentru a-şi afirma tot mai mult simpatia sa pentru Jidani. Aşa de pildă atunci când luând cuvântul la o întrunire a „Society for Protection of Science and Learning" a afirmat cu această ocazie că existenţa Jidanilor e „o binecuvântare pentru ştiinţă şi chiar pentru întreaga omenire."

In Royal-Albert-Holl din Londra s'au întâlnit în Decemvrie 1938 reprezentanţii diferitelor partide şi grupări religioase pentru o manifestare projidovească, aşa cum se întâmplă de multe ori în capitala britanică. Principalul orator al serii a fost dr. Temple care i-a susţinut în cuvântarea sa cu multă căldură pe Jidani. Bunul său prieten marele rabin Hertz n'a avut ce să mai adauge pentru apărarea intereselor jidoveşti.

Ziarul genevez „L'Action nationale" susţinea la 9 Aprilie 1939 despre asociaţia jidovească de natură comunistă „Rassemblement Universal pour La Paix" („International Peace Campaign"), că această asociaţie trebuia, după mărturisirea iudaică, să joace pe plan internaţional rolul pe care în interior îl jucau guvernele frontului popular. Sub titlul: „Reuniunea mondială pentru pace duce de fapt la războiu", acest ziar a publicat următoarele rânduri: „Una din personalităţile cele mai marcante ale acestei reuniuni este dr. Temple, episcopul anglican de York (actualmente arhiepiscop de Canterbury – Redacţia), care a făcut următoarele declaraţii: .

„Este nevoie de un război mare şi grozav pentru a asigura autoritatea Societăţii Naţiunilor. Generaţia actuală şi cea viitoare va trebui să fie jertfită probabil, deoarece, întocmai cum războiul trecut a fost necesar pentru a creia Societatea Naţiunilor – acum e nevoie de un nou conflict pentru a întări poziţia Societăţii Naţiunilor."

Asociaţia menţionată este o operă a Jidanilor din Kremlin pe care au realizat-o în colaborare cu grupări din diferite alte ţări. Scopul acestor curioşi prieteni ai păcii era să pună la cale un nou război mondial, pentru a face în acest fel jocul bolşevicilor şi Jidanilor. La 16 Decemvrie 1936 ziarul „Times" scria în articolul său de fond (preocupat se înţelege de această evoluţie şi nedumirit de participarea la întrunire a episcopului de York, actualul şef al bisericii anglicane): „Originea şi compunerea asociaţiei „International Peace Campaign" (Rassemblement Universal pour la Paix) ni se par foarte suspecte. Organizatorul principal şi actualul secretar general al mişcării, M. Dolivet, este un comunist notoriu . . ."

„Daily Mail" din 27 Ianuarie 1937 făcea observaţia că preşedinţii a 11 organizaţii politice s'au exprimat împotriva unei legături a organizaţiilor lor cu asociaţia comunistă „Rassemblement Universal pour la Paix", deoarece ei erau de părere că nu trebuie să aibă nici un fel de legături cu comunismul . . ."

Dr. Temple ştia deci foarte bine că s'a pus în serviciul unei asociaţii internaţionale iudeo-bolşevice care îndemna la războiu. Avertismentele presei britanice depe atunci n'au reuşit să-l aducă pe drumul cel bun. Incă de pe atunci stătea el în întregime sub influenţa comunistă şi fiind un instrument docil în mâinile iudaismului internaţional, s'a pronunţat în mod făţiş pentru necesitatea unui nou război pe care iudaismul voia să-l însceneze cât mai repede cu putinţă.

Dela izbucnirea războiului dr. Temple vorbeşte totdeauna numai de un Dumnezeu al focului şi al trăsnetului care va nimici pe toţi aceia care nu se vor pune de bună voie sub jugul jidovesc. La 29 Octomvrie 1942 el a lăudat în mod public metodele de exterminare ale bolşevicilor şi la 16 Martie 1943 se pronunţa astfel cu privire la lupta antiiudaică: „Noi nu putem îngădui persecutarea Jidanilor care aparţin unei rase alese. Guvernul englez şi mai ales Winston Churchill îi va răsplăti după victorie cu neţărmurită recunoştinţă pe aceşti martiri . . ." Cu prilejul unei desbateri asupra problemei jidoveşti în parlamentul englez, arhiepiscopul de Canterbury a luat din nou cuvântul pentru a-şi exprima, ca totdeauna, simpatia sa pentru iudaismul mondial. Dr. Temple pe care mizeria masselor populaţiei englezeşti îl lasă indiferent, a cerut pentru Jidani largi măsuri de protecţie şi aprobarea în bloc a vizelor de intrare în Anglia pentru toţi Jidanii care s'ar fi refugiat dintr'un stat oarecare.

Arhiepiscopul de Canterbury e atât de ocupat cu numeroasele sale discursuri propagandistice în favoarea iudaismului, încât nu mai are timp să pregătească o predică dominicală dedicată în întregime problemelor bisericeşti. De aceea el îi apără pe Jidani chiar şi de pe amvon, sprijinind astfel imperialismul iudeo-britanic. Acum câteva luni, un ziar londonez a publicat scrisoarea unui Englez care, amărît de această stare de lucruri, spunea că deşi cunoaşte foarte bine biblia şi cărţile bisericeşti, nu a descoperit încă nici una cu care să se fi ocupat vreodată în predicile sale, arhiepiscopul de Canterbury.

Conferinţa jidovească dela Bermuda, ţinută acum câteva luni, a fost un nou prilej pentru arhiepiscopul de Canterbury, ca să ia în calitatea sa de şef al bisericii anglicane, din nou cuvântul în favoarea iudaismului mondial, trimiţând miniştrilor britanici de interne şi externe câte o telegramă de felicitare.

Tot D-rului Temple i se datoreşte şi întemeerea respingătoarei „Uniuni dintre Creştini şi Jidani" din Anglia care a fost înfiinţată cu scopul de a stabili o mai bună „colaborare" între Jidani şi Creştini. In realitate ea este un val de apărare pus în faţa duşmăniei din ce în ce mai mari împotriva Jidanilor.

Dr. Temple foloseşte orice prilej pentru a arăta completa sa iudaizare spirituală.

Cum arhiepiscopul de Canterbury şi-a câştigat merite pentru Jidani şi bolşevici, nu este de mirare că Cremlinul i-a recunoscut în mod public serviciile aduse.

Din Lisabona ne vine vestea că Stalin a acordat arhiepiscopului de Canterbury ordinul Lenin, ca recunoştinţă pentru serviciile aduse în calitate de apărator al Jidanilor şi bolşevicilor. Să reţinem bine acest lucru: şeful bisericii creştine anglicane primeşte dela asasinul Stalin, din voinţa căruia au murit mii şi mii de preoţi nevinovaţi, un ordin care poartă numele aceluia care a spus cândva că „Religia este narcoza popoarelor". Omul care a rostit aceste cuvinte a transformat o ţară creştină şi pravoslavnică ca Rusia într'un ţinut fără Dumnezeu şi fără credinţă, introducând pretutindeni bolşevismul ateist.

Faptul acesta arată mai bine ca oricare altul halul de decadenţă a Angliei şi trădarea pe care a comis-o preoţimea şi faţă de învăţătura creştină. Acum câteva luni, la 13 Ianuarie 1943, revista „Forwerts" din New York, scrisă în idiş, a publicat un articol în care iudaismul din Statele Unite îşi exprimă mulţumirea faţă de arhiepiscopul Temple. Titlul faimosului articol este:

„Capul bisericii anglicane este un socialist şi un prieten al Jidanilor." Autorul acestui articol, Jidanul A. Mohliwer, scrie între altele: „El este cunoscut printre Jidani ca unul dintre evlavioşii popoarelor neiudaice, ca unul dintre cei mai mari prieteni ai Jidanilor, ca un spirit animat de sentimente umanitare care vrea să se facă părtaş de fericirea veşnică, întocmai ca evlavioşii Iudei . . . Trebuie să recunoaştem că nu există ţară pe pământ în care presa, conducerea şi poporul să arate atâta simpatie pentru Jidani, ca Anglia . . . William Temple este membru al partidului muncitoresc englez . . . Arhiepiscopul de Canterbury este considerat drept cel mai popular om în păturile largi ale poporului şi cel mai popular dintre toţi foştii arhiepiscopi de Canterbury . . . Micul cerc de duşmani ai arhiepiscopului s'a concentrat în jurul fostului rege Eduard şi actualului duce de Windsor. El s'a opus din toate puterile încercării lui Eduard de a se căsători cu d-na Simpson şi de a rămânea mai departe rege. Acestei lupte conduse de el se datoreşte faptul abdicării lui Eduard al VIII lea... William Temple este foarte bun prieten cu marele rabin al Angliei dr. Josef Hertz. Ei sunt foarte adesea împreună şi arhiepiscopul este cunoscut ca un bun cunoscător al Vechiului Testament şi al Talmudului. Esenţialul este că în fruntea bisericii anglicane, a celei mai puternice biserici protestante din lume, se află un om care este un mare prieten al Jidanilor, un gânditor progresist şi socialist, un om care este strâns legat cu cel mai progresist partid al Angliei. Ne putem aştepta ca după războiu să joace un mare rol şi ca influenţa sa asupra desbaterilor dela conferinţa păcii să fie de mare însemnătate."

Acest articol despre arhiepiscopul de Canterbury cuprinde: mulţumirile Jidanilor din toată lumea, afirmarea puterii iudaice de după culise, abuzarea de relaţiile cu conducerea supremă a bisericii anglicane şi speranţele pe care le nutreşte iudaismul în serviciile credinciosului său servitor. E evident însă că cel ce primeşte dela Jidani ordine de recunoştinţă trădează interesele patriei sale.

Intr'adevăr capul bisericii anglicane este astăzi mai aproape de Jidani decât de propriul său popor. Arhiepiscopul de Canterbury care nu se învredniceşte să întindă mâna unui sărac din patria sa, primeşte pe rabinul din New York Irving Miller, delegatul lui „Jewish World Congress", în palatul său pentru a discuta cu el chestiuni secrete. Pericolul acestei strânse legături dintre arhiepiscopul de Canterbury şi iudaism, repercusiunile propagandei sale proiudaice şi prosovietice, precum şi folosirea unei atât de înalte autorităţi spirituale bisericeşti pentru iudaizarea spirituală a poporului său au fost până în prezent numai de către foarte puţini Englezi observate. Generaţiile viitoare vor pune însă pe acest arhiepiscop pe aceeaşi treaptă cu Churchill şi cu iudaismul şi îi vor considera drept ciocli ai imperiului britanic.

(Serviciul Mondial)

„Dacă nu vom lupta împotriva elementului jidovesc, vom pieri ca naţiune".

Vasile Conta, 1879.

Arhiepiscopul de York aprobă asasinarea femeilor şi a copiilor

„Baseler National-Zeitung" din 25 Iunie 1943 publică o ştire a agenţiei engleze de informaţii Exchange privitoare la atitudinea arhiepiscopului de York în chestiunea războiului aerian. Potrivit acestei ştiri, arhiepiscopul de York care ocupă al doilea loc în conducerea bisericii anglicane, şi-a fixat într'un memoriu părerea despre războiul aerian în felul următor: „Trebuie să continuăm a ne folosi de preponderenţa noastră aeriană pentru a pune cât mai de grabă capăt războiului şi pentru a instaura o puternică ordine internaţională care să uzeze de mijloace de constrângere şi să impuie o pace, până când toate popoarele se vor declara gata a o accepta de bună voe."

Aşadară acest curios principe al bisericii nu e nici duhovnic, nici propovăduitor al dragostei aproapelui, ci e un propagandist fanatic al politicei tiranice iudeo-britanice. El e în acelaşi timp un adept al atacurilor teroriste comise de piraţii anglo-americani asupra oraşelor germane şi italiene, după cum e pe deplin înţeles cu asasinarea laşă a femeilor şi copiilor şi cu dărâmarea de domuri şi biserici şi a altor vechi lăcaşuri de cultură. In faţa acestei atiudini a sale nu trebuie să ne mire câtuşi de puţin faptul că se încumetă să susţină în public ideea unei păci impuse cu forţa. Acest arhiepiscop se arată deci a fi un învăţăcel docil al capului bisericii anglicane, al arhiepiscopului de Canterbury Dr. William Temple, care şi acesta a susţinut, după cum se ştie, ideea asasinării în masă a populaţiei civile germane şi italiene şi a socotit că poată acoperi crimele piraţilor anglo-americani cu aerului cu mantia iubirii creştineşti.

Aceasta este concepţia creştină a Angliei şi aceasta este preoţimea ei!

(Serviciul Mondial)

Jidanii în Uniunea Sovietelor

Ziarul jidovesc din Londra „The Jewish Chronicle" din 26 Februarie 1943 se arată deosebit de satisfăcut de faptul că cu prilejul celei de a 25-a aniversări a înfiinţării armatei roşii, Stalin a mai înaintat la gradul de general şapte Jidovi, sporind în felul acesta numărul şi aşa destul de mare al generalilor jidovi. De astă dată e vorba de următorii Jidovi: Anatoli Breides, Jakob Ninovich, Samuel Davidovich, Alexander Slavin, Isaac Klazkin, Michael Gurevich şi Iakob Kurizkes.

Faptul acesta e deosebit de important, pentrucă cu puţin timp mai înainte alţi zece Jidovi fuseseră înaintaţi la gradul de general.

Acelaşi număr al ziarului „Jewish Chronicle" ne mai aduce vestea că Stalin a dispus decorarea următorilor ofiţeri jidovi din armata roşie: generalii Israel Beskin şi Isaak Moloschizky, coloneii Michael Litvak şi Abraham Katz, apoi locotenenţi-coloneii Aaron Lancet, Abraham Chertok, Anatoli Novak şi Abraham Halpern.

„Prawda" din 19 Aprilie 1943 vesteşte că generalul de intendenţă Jidovul Issaj Jakowlewitsch Rywkin a fost decorat cu ordinul „Steaua Roşie", iar Jidanul Max Semenowitsch Itzkin, colonel în serviciul sanitar, cu ordinul „Patria".

Ziarul „Prawda" din 16 Aprilie 1943 arată că „Steaua Roşie" a fost conferită şi Jidovului Wolf Aranowitsch Wetzner, locotenent în serviciul tehnic.

Acelaşi număr al ziarului „Prawda" ne aduce ştirea că acelaşi ordin a mai fost conferit şi unor ofiţeri jidovi din serviciul faimosului GPU şi anume: sub-politrukului Moissej Issaakowitsch Balaklejewskij, colonelului intendent Efrem Solomonowitsch Kagan şi locotenenţi-coloneilor Mihail Rafailowitsch Brodskij, Wladimit Borissowitsch Goldfain şi Isaak Lwowitsch Kabakow.

In acelaşi timp au mai fost distinşi cu înalte decoraţii sovietice şi şeful unei secţii din uzina „Spezstal" din combinatul metalurgic Kusnetzk, Jidovul Sachar Grigorjewitsch Epstein şi şeful administraţiei sanitare a trustului „Stalinskpromstroj" Jidovul Meissej Chaimowitsch Jakubson

Aceste înaintări şi decorări constitue şi ele o nouă confirmare a faptului că în spatele bolşevismului se ascunde iudaismul cu toate forţele sale. Astfel bolşevismul nu înseamnă altceva decât dominaţia integrală a iudaismului, iar influenţa covârşitoare pe care o exercită Jidovii în partidul comunist le asigură în mod automat cele mai importante funţiuni în statul sovietic şi în armata roşie.

(Serviciul Mondial)

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschließfach 406. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31-33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M. Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.